

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 577/2023-35

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Libora Duřu a Martina Vernarského (sudca spravodajca) o návrhu navrhovateľa [REDACTED],

zastúpeného advokátskou kanceláriou Škubla & Partneri s. r. o., Digital Park II, Einsteinova 25, Bratislava, na obnovu konania vo veci vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod č. k. I. ÚS 125/2012 takto

r o z h o d o l :

Návrh na obnovu konania **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu bol 30. novembra 2022 doručený návrh navrhovateľa, ktorým sa domáha obnovy konania vo veci vedenej pred ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 125/2012 (ďalej len „vec sp. zn. I. ÚS 125/2012“).

2. Návrh na obnovu konania bol podľa Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2022 do 31. decembra 2022 (ďalej len „rozvrh“) pridelený štvrtému senátu ústavného súdu. Sudca štvrtého senátu Ladislav Duditš (sudca spravodajca) notifikoval ústavnému súdu prípisom z 13. decembra 2022 dôvody svojho možného vylúčenia z výkonu sudcovskej funkcie v tejto veci. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 711/2022-5 z 21. decembra 2022 rozhodol o vylúčení sudcu Ladislava Duditša z výkonu sudcovskej funkcie. V súlade s čl. III ods. 1 písm. c) rozvrhu bol za zastupujúceho člena štvrtého senátu určený člen tretieho senátu Martin Vernarský. Vec rozhoduje štvrtý senát ústavného súdu obsadený sudcom Miroslavom Durišom (predseda senátu), sudcom Liborom Duřom a sudcom Martinom Vernarským (sudca spravodajca).

II.

Návrh na obnovu konania a skutkové východiská

3. Vo veci sp. zn. I. ÚS 125/2012 sa navrhovateľ ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 28. októbra 2011 a doplnenou podaniami doručенými ústavnému súdu 25. januára 2012, 27. januára 2012 a 29. februára 2012 domáhal vyslovenia porušenia základných práv postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Ntt-3-D2879/2005 a jeho rozhodnutím z 23. novembra 2005 (ďalej len „súhlas 1“), postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 a jeho rozhodnutím z 18. mája 2006 (ďalej len „súhlas 2“), ako aj postupom Slovenskej informačnej služby (ďalej len „SIS“) týkajúcim sa použitia informačno-technických prostriedkov (ďalej len „ITP“) na základe súhlasu 1 a súhlasu 2.

4. Fundamenty sťažnostnej argumentácie vo veci sp. zn. I. ÚS 125/2012 spočívali v tom, že krajský súd vydal nezákonné rozhodnutia o použití ITP (súhlas 1 a súhlas 2), pričom zostal nečinný pri výkone následného dohľadu nad použitím ITP a nakladaním s primárnymi výsledkami (zvuková nahrávka a jej prepis) a sekundárnymi výsledkami (súhrny a analytické správy) použitia ITP získanými realizáciou súhlasu 1 a súhlasu 2. Navrhovateľ poukazoval, že SIS na základe súhlasu 1 a súhlasu 2 používala ITP v rámci tzv. akcie Gorila, z použitia ITP vyhotovovala výstupy zachytávajúce informácie vzťahujúce sa na navrhovateľa a iné osoby, tieto výstupy uchovávala, nezabezpečila ich úplné zničenie a nevytvorila vhodné záruky, ktoré by zabránili zverejneniu alebo neoprávnenému šíreniu informácií.

5. Navrhovateľ vo veci sp. zn. I. ÚS 125/2012 v podstatnom žiadal, aby ústavný súd (i) vyslovil porušenie jeho práv krajským súdom v dôsledku vydania súhlasu 1 a súhlasu 2, neoprávneného zhromažďovania osobných údajov a iných údajov o jeho osobe v súvislosti s vydaním súhlasu 1 a súhlasu 2 a v súvislosti s výkonom ďalšej súdnej právomoci vzhľadom na povinnosť krajského súdu skúmať trvanie dôvodov použitia ITP, (ii) zrušil súhlas 1 a súhlas 2, (iii) krajskému súdu prikázal vyradiť a zničiť všetky záznamy, ako aj akékoľvek iné dokumenty týkajúce sa jeho osoby získané v súvislosti s vydaním súhlasu 1 a súhlasu 2 alebo v súvislosti s výkonom ďalšej súdnej právomoci vzhľadom na povinnosť krajského súdu skúmať trvanie dôvodov použitia ITP, ktorých používanie bolo povolené súhlasom 1 a súhlasom 2, (iv) vyslovil porušenie jeho základných práv zo strany SIS v dôsledku použitia ITP na základe súhlasu 1 a súhlasu 2, vyhotovenia a nezničenia záznamov a akýchkoľvek iných výsledkov použitia ITP týkajúcich sa navrhovateľa (vrátane tzv. analytických prepisov), neoprávneného zhromažďovania osobných údajov a ďalších údajov v súvislosti s vyhotovovaním a nezničením takýchto záznamov alebo akýchkoľvek iných takýchto výsledkov a napokon v dôsledku nevytvorenia vhodných záruk, ktoré by zabránili ich zverejneniu alebo inému šíreniu, a (v) prikázal SIS vyradiť a zničiť všetky záznamy a akékoľvek iné výsledky použitia ITP na základe súhlasu 1 a súhlasu 2 týkajúce sa jeho osoby.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť vo veci sp. zn. I. ÚS 125/2012 odmietol uznesením č. k. I. ÚS 125/2012-101 zo 14. marca 2012 (ďalej len „uznesenie č. k. I. ÚS 125/2012-101“) ako oneskorene podanú.

7. Ústavnú sťažnosť, ktorou sa [REDAKOVANÉ] domáhal vo vzťahu k svojej osobe identickej ochrany ako navrhovateľ, ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 97/2012-124 zo 6. marca 2012 (ďalej len „uznesenie č. k. III. ÚS 97/2012-124“ a „vec sp. zn. III. ÚS 97/2012“) prijal na ďalšie konanie v časti týkajúcej sa krajského súdu, pokiaľ ide o zákonnosť postupu pri vydaní súhlasu 1 a súhlasu 2, a vo vzťahu k zákonnosti súhlasu 1 a súhlasu 2. V časti týkajúcej sa postupu SIS v súvislosti s použitím ITP na základe súhlasu 1 a súhlasu 2 ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci, pretože jej prijatiu na ďalšie konanie bránila subsidiarita právomoci ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom, ktoré boli podľa názoru ústavného súdu oprávnené poskytnúť navrhovateľovi súdnu ochranu v tomto smere. Ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 97/2012 z 20. novembra 2012 vyslovil porušenie základných práv [REDAKOVANÉ] konaním krajského súdu, ktoré predchádzalo vydaniu súhlasu 1 a súhlasu 2, ako aj súhlasom 1 a súhlasom 2 a oba súhlasy „týkajúce sa [REDAKOVANÉ]“ zrušil.

8. Navrhovateľ následne 28. augusta 2013 doručil ústavnému súdu ústavnú sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 18094/2013, ktorou sa opätovne domáhal ochrany svojich práv v súvislosti s postupom SIS spočívajúcim vo vyhotovení a nezničení primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP získaných na základe súhlasu 1 a súhlasu 2, ktoré ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 97/2012 z 20. novembra 2012 zrušil. Dňa 30. apríla 2015 navrhovateľ doručil ústavnému súdu ďalšiu ústavnú sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 5892/2015, ktorou sa domáhal odstránenia nečinnosti krajského súdu pri plnení jeho súdnej právomoci zabezpečiť dohľad nad zničením výstupov z ITP získaných realizáciou súhlasu 1 a súhlasu 2. Keďže obe sťažnosti spolu skutkovo aj právne súviseli a motívom ich podania bolo zabezpečenie zničenia výstupov z ITP, ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 211/2015-74 z 19. mája 2015 obe veci spojil na spoločné konanie vedené pod sp. zn. Rvp 18094/2013 a následne pod sp. zn. III. ÚS 490/2015. V tomto konaní sa ústavný súd zaoberal aj ďalšími sťažnosťami navrhovateľa a skutkovo i právne prepojenými sťažnosťami [REDAKOVANÉ], pričom v prípade [REDAKOVANÉ] sa sťažnosti týkali aj rozhodnutia krajského súdu č. k. Ntt-2-D-100/2006 z 26. januára 2006 (ďalej len „súhlas 3“).

9. Uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 490/2015-310 zo 6. októbra 2015 (ďalej len „uznesenie č. k. III. ÚS 490/2015-310“) boli sťažnosti navrhovateľa pôvodne vedené pod sp. zn. Rvp 18094/2013 a sp. zn. Rvp 5892/2015 odmietnuté; osobitne, pokiaľ ide o námietku súvisiacu s postupom SIS spočívajúcim vo vyhotovení a nezničení primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP získaných na základe súhlasu 1 a súhlasu 2, ústavný súd poukázal na predošlé uznesenie č. k. I. ÚS 125/2012-101, pričom akcentoval dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti uvedený v § 24 písm. a) v tom čase účinného zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (prekážka *rei iudicatae*). Ústavný súd následne nálezom č. k. III. ÚS 490/2015-367 z 2. februára 2016 vyslovil porušenie základných práv [REDAKOVANÉ] konaním krajského súdu, ktoré predchádzalo vydaniu súhlasu 3, ako aj súhlasom 3, pričom tento súhlas zrušil. Zvyšnej časti ústavnej sťažnosti ústavný súd nevyhovel.

10. Keďže ústavný súd v jednotlivých rozhodnutiach nepriznal sťažnostným návrhom plný úspech, navrhovateľ a [REDAKOVANÉ] sa prostredníctvom viacerých sťažností uchádzali o ochranu svojich práv na Európskom súde pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Na ESLP sa navrhovateľ obrátil aj sťažnosťou, ktorá sa týkala uznesenia č. k. I. ÚS 125/2012-101. Jednotlivé sťažnosti

navrhovateľa posudzoval EŠLP spoločne, čo platí obdobne aj o sťažnostiach podaných [REDAKOVANÉ].

11. O sťažnostiach [REDAKOVANÉ] rozhodol EŠLP rozsudkom z 20. júla 2021, ktorý sa stal konečným 22. novembra 2021, tak, že vyslovil porušenie práva [REDAKOVANÉ] podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) z dôvodu realizácie súhlasu 1, súhlasu 2 a súhlasu 3, ako aj pre uchovávanie primárneho materiálu z realizácie súhlasu 3 a sekundárneho materiálu z realizácie súhlasu 1, súhlasu 2 a súhlasu 3 zo strany SIS. Rozsudkom z 23. júna 2022, ktorý sa stal konečným 14. novembra 2022 (ďalej len „rozsudok EŠLP z 23. 6. 2022“), EŠLP rozhodol o sťažnostiach navrhovateľa tak, že vyslovil porušenie navrhovateľovho práva podľa čl. 8 dohovoru z dôvodu realizácie súhlasu 1 a súhlasu 2, ako aj pre uchovávanie sekundárnych materiálov získaných z realizácie oboch súhlasov.

12. Návrhom na obnovu konania sa navrhovateľ domáha, aby ústavný súd vzhľadom na závery EŠLP uvedené v už zmienených rozsudkoch povolil obnovu konania vo veci sp. zn. I. ÚS 125/2012 v rozsahu (i) splnenia povinnosti krajského súdu vykonávať súdnu právomoc nad použitím ITP aj po ukončení ich používania vrátane povinnosti vykonať dohľad nad vyradením a zničením všetkých primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP v dispozícii SIS, ktoré boli získané v súvislosti s vydaním súhlasu 1 a súhlasu 2, a (ii) splnenia povinnosti SIS vyradiť a zničiť všetky primárne a sekundárne výsledky použitia ITP v dispozícii SIS, ktoré boli získané v súvislosti s vydaním súhlasu 1 a súhlasu 2. V tomto rozsahu požaduje uznesenie č. k. I. ÚS 125/2012-101 zrušiť a vec vrátiť ústavnému súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiada, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania.

13. Po povolení obnovy konania pred ústavným súdom navrhovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie základných práv zaručených čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 10 ods. 2, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv garantovaných čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru výkonom právomoci krajského súdu pri plnení povinnosti skúmať trvanie dôvodov použitia ITP, ktorých používanie bolo povolené súhlasom 1 a súhlasom 2, a pri plnení povinnosti zabezpečiť uskutočnenie postupu podľa § 7 ods. 3 a 5 zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane pred odpočúvaním“), prípadne nečinnosťou v rozsahu, v akom bola krajskému súdu táto právomoc zverená a mala byť v nadväznosti na vydanie súhlasu 1 a súhlasu 2 vykonávaná. Žiada, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu zabezpečiť vyradenie a zničenie všetkých primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP, ktoré sa nachádzajú v dispozícii SIS a ktoré boli získané v súvislosti s vydaním súhlasu 1 a súhlasu 2 alebo v súvislosti s výkonom ďalšej súdnej právomoci, vzhľadom na povinnosť skúmať trvanie dôvodov použitia ITP. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie základných práv zaručených čl. 19 ods. 2 ústavy, čl. 10 ods. 2 listiny, ako aj práv garantovaných čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru zo strany SIS v dôsledku použitia ITP na základe súhlasu 1 a súhlasu 2, ako aj pre vyhotovenie a nezničenie primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP. Požaduje, aby ústavný súd prikázal SIS vyradiť a zničiť všetky primárne a sekundárne výsledky použitia ITP získané na základe súhlasu 1 a súhlasu 2. Súčasne ústavný súd žiada, aby mu priznal primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

III.

Argumentácia navrhovateľa

14. ESLP konštatoval, že právo navrhovateľa a [REDAKOVANÉ] zaručené čl. 8 dohovoru Slovenská republika (ďalej len „SR“) dostatočne nechránila a neoprávnený zásah doň zapríčinila nielen protiprávnosťou súhlasov s použitím ITP, ale aj samotným použitím ITP a pretrvávajúcou existenciou primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP. Efektívnym prostriedkom nápravy tohto zásahu je zabezpečenie zničenia naďalej existujúcich výsledkov použitia ITP získaných realizáciou jednotlivých súhlasov s použitím ITP v rámci tzv. akcie „Gorila“.

15. Rozsudky ESLP sú pre SR a jej orgány vrátane SIS a krajského súdu právne záväzné a priamo vykonateľné. Na ich výkon by preto nemalo byť potrebné žiadne ďalšie rozhodnutie alebo opatrenie, ktoré by dotknutým orgánom prikázalo uskutočniť relevantné konanie. Navrhovateľ sa v tomto zmysle obrátil na SIS a krajský súd so žiadosťami o zničenie výstupov z ITP, ktoré sa však minuli úspechu. Z uvedeného dôvodu je potrebné vydať pre SIS a krajský súd príkaz konať, ktorého pôvodcom môže byť jedine ústavný súd.

16. Právomoc ústavného súdu na vydanie predznamenaného príkazu je originálna (nie subsidiárna), pretože dohľad nad používaním ITP a zabezpečením zničenia výstupov z ITP, ktorými disponuje SIS, má vykonať krajský súd. Nie je preto možné, aby príkaz krajskému súdu vykonať právomoc nad použitím ITP, teda príkaz, aby krajský súd v súčinnosti so SIS zabezpečil zničenie existujúcich výstupov z ITP, vydal iný súd než ústavný súd. SIS je v slovenskom právnom poriadku orgánom, ktorý sa *de facto* nachádza mimo kontroly všeobecných súdov, na ktoré ústavný súd odkázal vo veci sp. zn. III. ÚS 97/2012. To len umocňuje názor o tom, aby voči SIS konal priamo ústavný súd, a nie všeobecné súdy v rámci civilných konaní, správnych súdnych konaní alebo trestných konaní. Obnova konania pred ústavným súdom preto nepredstavuje procesnú skratku, ale procesnú nevyhnutnosť.

17. Ústavný súd nemôže len odkázať na povinnosť krajského súdu zabezpečiť zničenie výstupov z ITP s tým, že ak tak krajský súd neurobí, tak navrhovateľ môže podať ďalšiu ústavnú sťažnosť. V takom prípade by sa totiž aj podľa záverov ESLP vytvoril začarovaný kruh, keď by sa navrhovateľ opakovane obracal na ústavný súd a ten by opakovane odkazoval na to, že krajský súd si svoju povinnosť bude plniť. Efektivita prostriedkov nápravy by tak bola len iluzórna a práva navrhovateľa by neboli chránené materiálne, ale len formálne. Ak je preto krajský súd pri ničení výsledkov použitia ITP nečinný a navrhovateľ túto nečinnosť nemôže napadnúť inak než ústavnou sťažnosťou, tak je povinnosťou ústavného súdu v rámci obnoveného konania nariadiť krajskému súdu zničenie výstupov z ITP a začarovaný kruh, na ktorý poukázal ESLP, definitívne prerušiť.

18. Ak by ústavný súd predsa dospel k záveru, že navrhovateľ nevyčerpal niektorý z efektívnych prostriedkov nápravy, je pre ten prípad povinný uviesť konkrétnu inštrukciu s uvedením konkrétneho orgánu a efektívneho prostriedku nápravy, aby navrhovateľ dosiahol zničenie výstupov z ITP. Odôvodnenosť takejto konkrétnej inštrukcie je daná aj tým, že ESLP vo svojich rozsudkoch poukázal na nejasnosť vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá nemôže ísť na ťarchu navrhovateľa.

IV.

Predbežné prerokovanie návrhu

19. V konaní o návrhu navrhovateľa je úlohou ústavného súdu posúdiť, či z rozsudku ESLP vyplýva povinnosť opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu [§ 214 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

20. Článok 46 dohovoru, ktorý sa vzťahuje na všetky rozsudky ESLP o porušení dohovoru, ukladá zmluvnému štátu právnu povinnosť ukončiť porušovanie a zjednať nápravu jeho dôsledkov. Zmluvný štát má v zásade voľnosť pri výbere prostriedku, ktorým vyhovie rozsudku o porušení práv podľa dohovoru [rozsudok Papamichalopoulos a ďalší proti Grécku (čl. 50) z 31. 10. 1995, sťažnosť č. 14556/89, bod 34]. Zohľadňujúc inštitucionálnu rovnováhu medzi ESLP, Výborom ministrov a zmluvnými štátmi, ktoré majú vykonať rozsudok o porušení práv podľa dohovoru, je konečné rozhodnutie o opatreniach v právomoci zmluvného štátu pod dohľadom Výboru ministrov (rozsudok Veľkej komory vo veci Ilgar Mammadov proti Azerbajdžanu z 29. 5. 2019, sťažnosť č. 15172/13, bod 182). Dôležité v tejto súvislosti je, aby opatrenia prijaté na vnútroštátnej úrovni zmluvným štátom boli zlučiteľné so závermi a duchom rozsudku (tam tiež bod 186; m. m. III. ÚS 117/2023).

21. Požiadavka na nápravu porušenia dohovoru zisteného ESLP je implicitne vyvodzovaná z obsahu čl. 46 ods. 1 dohovoru, čo sa v oblasti ochrany základných práv a slobôd nevyčerpáva len satisfakciou, prípadne kompenzáciou za porušenie základného práva, ale takáto náprava sa v miere, v akej je to vzhľadom na okolnosti prípadu možné, zabezpečuje aj uvedením veci do pôvodného stavu, teda nastolením stavu, v ktorom sa jednotlivец nachádzal pred porušením dohovoru (*restitutio in integrum*). Z odporúčania č. R (2000)2 Výboru ministrov členským štátom o obnove alebo opätovnom prejednaní niektorých prípadov na vnútroštátnej úrovni na základe rozsudkov ESLP, ktoré bolo prijaté 19. januára 2000, vyplýva, že obnova konania, respektíve opätovné prejednanie prípadu, predstavuje najúčinnější, ak nie jediný prostriedok na dosiahnutie individuálnej implementácie rozhodnutia ESLP, ktorým bolo vyslovené porušenie základného práva sťažovateľa rozhodnutím vnútroštátneho orgánu súdneho typu alebo postupom predchádzajúcim jeho vydaniu (m. m. napr. PL. ÚS 23/2019, II. ÚS 326/2021, III. ÚS 117/2023).

22. Obnova konania pred ústavným súdom predstavuje prostriedok nápravy vtedy, ak výslovnou formuláciou použitou v rozhodnutí ESLP vznikne SR v konaní pred ústavným súdom povinnosť znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu („*reopening clause*“). Uvedená prieskumná povinnosť vznikne však aj bez výslovnej formulácie uvedenej v rozhodnutí ESLP, ak (i) vo veci konal a rozhodoval ústavný súd, (ii) je vylúčené, aby sa náprava porušenia ľudského práva alebo základnej slobody konštatovaného v rozhodnutí ESLP v konaní proti SR dosiahla prostredníctvom obnovy konania pred všeobecným súdom alebo prostredníctvom iného účinného právneho prostriedku nápravy a (iii) existuje nutnosť poskytnutia materiálnej ochrany práv navrhovateľa práve prostredníctvom obnovy konania pred ústavným súdom (m. m. III. ÚS 117/2023, bod 51). Vychádzajúc z uvedených východísk, ústavný súd pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti návrhu na obnovu konania.

23. Po oboznámení sa s výrokom a odôvodnením rozsudku ESLP z 23. júna 2022 ústavný súd najskôr konštatuje, že neobsahuje výslovnú povinnosť opätovného preskúmania uznesenia č. k. I. ÚS 125/2012-101, prípadne jemu predchádzajúceho konania.

24. Ústavný súd pri skúmaní ďalších podmienok pre povolenie obnovy konania vychádzal predovšetkým z odôvodnenia rozsudku ESLP. Ústavnému súdu sa javí podstatná predovšetkým tá skutočnosť (ako vyplýva aj z bodu 11 tohto uznesenia), že ESLP vyslovil porušenie navrhovateľovho práva podľa čl. 8 dohovoru dvoma okruhmi zásahov, kde prvý okruh predstavuje realizácia súhlasu 1 a súhlasu 2, pričom druhým okruhom je uchovávanie sekundárnych materiálov získaných z realizácie oboch súhlasov (koncízne pozri bod 97 rozsudku ESLP z 23. 6. 2022). Tak realizáciu oboch súhlasov, ako aj uchovávanie sekundárnych materiálov získaných z realizácie predmetných súhlasov ako zásahy do práva navrhovateľa zaručeného čl. 8 dohovoru ESLP pričítal SIS (rovnako bod 97 rozsudku ESLP z 23. 6. 2022). Neuniklo teda pozornosti ústavného súdu, že ESLP nevyslovil porušenie navrhovateľovho práva súhlasom 1 a súhlasom 2, ktoré vydal krajský súd, ba ani postupom krajského súdu v súvislosti s kontrolou pretrvávania podmienok na ďalšie používanie ITP, ale postupom SIS, čím súčasne jednoznačne identifikoval rozsah svojho prieskumu (pozri predovšetkým bod 91 rozsudku ESLP z 23. 6. 2022, posledná veta). Pokiaľ teda navrhovateľ žiada obnoviť konanie vo veci sp. zn. I. ÚS 125/2012 aj vo vzťahu k postupu krajského súdu po vydaní súhlasu 1 a súhlasu 2, neostáva ústavnému súdu nič iné, len návrh v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnený, pretože z rozhodnutia ESLP v predznamenovaných intenciách nevyplýva povinnosť opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu (§ 220 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

25. K dôvodnosti návrhu na obnovu konania, pokiaľ ide o postup SIS, ústavný súd opätovne uvádza, že z rozsudku ESLP z 23. júna 2022 nevyplýva záver, že by SR mala vykonať nápravu práve obnovou konania pred ústavným súdom (k tomu pozri bod 20 tohto uznesenia). Ústavný súd dáva navrhovateľovi do pozornosti, že jeho ústavná sťažnosť bola vo veci sp. zn. I. ÚS 125/2012 ústavným súdom odmietnutá ako oneskorene podaná. Skutočnosť, že ESLP rozsudkom z 23. júna 2022 vyhovel sťažnosti navrhovateľa a neprihliadol na odmietnutie ústavnej sťažnosti vo veci sp. zn. I. ÚS 125/2012 ako oneskorene podanej, síce znamená, že navrhovateľovo právo podľa čl. 8 dohovoru bolo porušené, ale jeho porušenie možno vo všeobecnej rovine pričítať SR, *in concreto* nie ústavnému súdu, ale SIS, a to v nadväznosti na už odkazovaný bod 97 rozsudku ESLP z 23. júna 2022. Inak povedané, z predmetného rozsudku nerezultuje koncentrovaná kritika ESLP, ktorá by bola adresovaná ústavnému súdu a ktorá by smerovala k odmietnutiu ústavnej sťažnosti vo veci sp. zn. I. ÚS 125/2012 ústavným súdom pre jej oneskorenosť.

26. V tejto súvislosti dáva ústavný súd do pozornosti nález č. k. III. ÚS 611/2022-62 z 29. marca 2023, v ktorom navrhovateľovi vysvetlil (bod 11 tohto nálezu), že krajský súd nemá podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním oprávnenie vydať SIS príkaz, aby zničila nezákonné materiály z odpočúvania. Zákon neobsahuje žiadne pravidlá upravujúce vzájomné vzťahy medzi SIS a krajským súdom v procese zničenia nezákonných záznamov a výsledkov ich použitia. Aj z pohľadu ústavného práva je krajský súd limitovaný rozsahom svojej právomoci (čl. 2 ods. 2 ústavy). Tento ústavný príkaz utvrdzuje záver, že krajský súd nie je oprávnený vydať SIS akýkoľvek akt, ktorým by jej prikázal zničiť nezákonné záznamy a výsledky ich použitia. Inak povedané, krajský súd nemá autoritatívny prostriedok na vydanie príkazu na zničenie nezákonných

záznamov a výsledkov. Z týchto konštatovaní vyplývajú pre aktuálnu navrhovateľovu vec dva závery.

27. Po prvé, nález č. k. III. ÚS 611/2022-62 potvrdzuje, že hoci SR má podľa záverov ESLP vyplývajúcich z rozsudku z 23. júna 2022 povinnosť zjednať nápravu navrhovateľovho porušeného práva, ústavný súd musí brať do úvahy, že vnútroštátne právo rozdeľuje s tým súvisiace oprávnenia (týkajúce sa zjednania nápravy) medzi jednotlivé štátne orgány, pričom zjednanie nápravy sa musí uskutočňovať pri plnom rešpekte k požiadavke del'by moci. Aj v tomto prípade je preto nevyhnutné rešpektovať limitáciu štátnych orgánov vyplývajúcu z ústavného príkazu obsiahnutého v čl. 2 ods. 2 ústavy, ktorý ani v tejto súvislosti nemožno prekročiť. Požiadavka, ktorú ústavný súd formuloval v náleze č. k. III. ÚS 611/2022-62, preto neplatí len vo vzťahu ku krajskému súdu, ale ústavný súd je povinný uplatniť ju aj sám voči sebe. Inak povedané, ak z rozhodnutia orgánu medzinárodnej organizácie (v tomto prípade z rozsudku ESLP z 23. 6. 2022) nevyplýva povinnosť obnoviť konanie na ústavnom súde, tak potom ani vyhovenie sťažnosti na ESLP samo osebe, teda bez ďalšieho, nevedie k postupu podľa čl. 133 ústavy, respektíve podľa § 214 zákona o ústavnom súde.

28. Po druhé, predpokladom pre obnovu konania pred všeobecným súdom (vo svetle predpokladov uvedených koncentrovane v bode 22 tohto uznesenia) by bolo v hypotetickej rovine právoplatné rozhodnutie krajského súdu, ktorým by nevyhovelo návrhu navrhovateľa na vyradenie a zničenie nezákonne získaných primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP zo strany SIS. Takéto rozhodnutie však v tomto prípade neexistuje a s ohľadom na súčasnú legislatívnu úpravu ani existovať nemôže. V tomto smere ústavný súd teda konštatuje, že navrhovateľ nedisponuje prostriedkom nápravy v podobe obnovy konania pred všeobecným súdom, a objektívne teda nie je možné týmto spôsobom privodiť nápravu porušenia jeho práv (m. m. III. ÚS 117/2023). Z tohto dôvodu ústavný súd prišiel k preskúmaniu, či nápravu porušenia ľudského práva alebo základnej slobody konštatovaného v rozhodnutí ESLP v konaní proti SR nemožno dosiahnuť prostredníctvom iného účinného právneho prostriedku nápravy.

29. Ústavný súd poznamenáva, že vzhľadom na závery vyslovené v náleze č. k. III. ÚS 611/2022-62 má navrhovateľ v súčasnej situácii k dispozícii účinný prostriedok nápravy, ktorým je ústavná sťažnosť proti postupu SIS spočívajúcemu v jej nečinnosti, pokiaľ ide o povinnosť zničiť primárny a sekundárny materiál získaný použitím ITP. Podanie takejto ústavnej sťažnosti nemožno považovať za prejav formalistického prístupu, ako to ústavný súd predznamenal vo vzťahu k [REDAKOVANÉ] v bode 66 nálezu č. k. III. ÚS 117/2023-64 z 12. októbra 2023 (ďalej len „nález č. k. III. ÚS 117/2023-64“), pretože z posúdenia rozsudku ESLP vo veci [REDAKOVANÉ] z 20. júla 2021 a rozsudku ESLP z 23. júna 2022 (v navrhovateľovej veci) v komparatívnom hodnotiacom profile vyplýva podstatná diferenciácia. Odlišnosť spočíva v tom, že (i) kým v prípade navrhovateľa bola ústavná sťažnosť vo veci sp. zn. I. ÚS 125/2012 odmietnutá ako oneskorene podaná, v čom ESLP nevhliadol pochybenie pričítateľné ústavnému súdu, ktoré by zakladalo dôvod na obnovu konania pred ústavným súdom (pozri bod 25 tohto uznesenia), (ii) vo veci [REDAKOVANÉ] sp. zn. III. ÚS 97/2012 (pozri uznesenie č. k. III. ÚS 97/2012-124, najmä s. 13 a nasl.) uplatneniu právomoci ústavného súdu bránila konštatácia subsidiarity právomoci ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom oprávneným poskytnúť mu súdnu ochranu (na uznesenie č. k. III. ÚS 97/2012-124 pritom ústavný súd v relevantnom rozsahu poukázal aj v uznesení č. k. III. ÚS 490/2015-310), pričom ESLP sa nestotožnil práve s avizovanými závermi ústavného súdu (pozri najmä body 112 až 120 rozsudku ESLP vo veci

██████████ z 20. 7. 2021). Inak povedané, kým nálezom č. k. III. ÚS 117/2023-64 ústavný súd povolil obnovu konania z toho dôvodu, že právne závery vyplývajúce z uznesenia č. k. III. ÚS 97/2012-124 a uznesenia č. k. III. ÚS 490/2015-310, ktorými ústavný súd odmietol v konaniach o ústavných sťažnostiach ██████████ meritórny prieskum postupu SIS, boli v dôsledku rozhodnutia ESLP prelomené, prelomenie záveru ústavného súdu, ktorým odmietol ústavnú sťažnosť navrhovateľa vo veci sp. zn. I. ÚS 125/2012 ako oneskorene podanú, z rozsudku ESLP z 23. júna 2022 nevyplývalo. Ústavný súd preto s náležitým zreteľom na túto podstatnú diferenciačnú odchýlku, ako aj s poukazom na nevyhnutnosť rešpektovania zásady verejnoprávnych pretenzií normatívne objektivizovanej v čl. 2 ods. 2 ústavy (bod 27 tohto uznesenia) nemohol pristúpiť k povoleniu obnovy konania, ktorej sa navrhovateľ dovoľával.

30. Navrhovateľ v návrhu formuluje očakávanie, že ústavný súd v prípade, ak dospeje k záveru, že navrhovateľ nevyčerpal niektorý z efektívnych prostriedkov nápravy, uvedie konkrétnu inštrukciu s uvedením konkrétneho orgánu a efektívneho prostriedku nápravy tak, aby navrhovateľ dosiahol zničenie výstupov z ITP. K tomu ústavný súd, vychádzajúc zo svojich právnych záverov v bodoch 25 – 29 sumarizuje, že vzhľadom na záväznosť rozsudku ESLP pre SR z neho vyplýva SIS (ako orgánu SR) priama povinnosť zjednať nápravu porušenia navrhovateľovho základného práva podľa čl. 8 dohovoru, a to zničením materiálov z realizácie súhlasov vydaných krajským súdom s primeraným informovaním navrhovateľa o tejto skutočnosti. V prípade neplnenia uvedenej povinnosti má navrhovateľ právo obrátiť sa na ústavný súd ústavnou sťažnosťou na nečinnosť SIS pri vykonaní povinnosti, ktorá jej z rozsudku ESLP vyplýva. Pre konanie o takto podanej ústavnej sťažnosti nemôže uznesenie č. k. I. ÚS 125/2012 predstavovať prekážku rozhodnutej veci podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde práve z dôvodu existencie rozsudku ESLP, z ktorého pre SIS vyplýva povinnosť zničiť materiály z realizácie súhlasov a ktorý po odmietnutí ústavnej sťažnosti uznesením č. k. I. ÚS 125/2012 meritórne rozhodol o porušení navrhovateľovho práva podľa čl. 8 dohovoru nezničením materiálov získaných realizáciou súhlasov krajského súdu. Vo vzťahu k samotnej realizácii súhlasov ústavný súd dodáva, že ani v tejto časti nebolo uznesenie č. k. I. ÚS 125/2012 podrobené v rozsudku ESLP kritike. Ide o zásahy, ktoré prebiehali v rokoch 2005 a 2006, a teda už netrávajú. Porušovanie práva navrhovateľa už bolo na účel uplatnenia čl. 46 dohovoru ukončené. Zároveň bola účinná ochrana proti týmto zásahom poskytnutá samotným rozsudkom ESLP, ktorý navrhovateľovi priznal zadosťučinenie v sume 9 750 eur. Tým bola zjednaná náprava porušenia práva týmto zásahom a dovŕšená súdna ochrana poskytovaná porušenému právu navrhovateľa. Do hry tak vstupuje tá časť zjednania nápravy, ktorej predmetom je priame zničenie výstupov z ITP zo strany SIS, tak ako je už uvedené.

31. Vzhľadom na absenciu výslovného príkazu opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu v rozsudku ESLP, ako aj so zreteľom na osobitosti daného prípadu a závery ústavného súdu obsiahnuté v náleze č. k. III. ÚS 611/2022-62 a s tým súvisiace nesplnenie ďalších predpokladov pre povolenie obnovy konania dospel ústavný súd k záveru, že pre navrhovateľa nie je nevyhnutné, aby ústavný súd opätovne preskúmal svoje skoršie rozhodnutie v obnovenom konaní, keď navyše ani sám svoj návrh na povolenie obnovy konania nekoncepuje v kontexte nespokojnosti s pôvodným rozhodnutím ústavného súdu z dôvodu oneskorenosti.

32. Z dôvodov uvedených v tomto uznesení ústavný súd podľa § 220 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh navrhovateľa na obnovu konania vo veci sp. zn. I. ÚS 125/2012 odmieta ako zjavne neopodstatnený.

33. Vzhľadom na to, že ústavný súd návrh na obnovu konania odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi navrhovateľa uvedenými v predmetnom návrhu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu